

Bankens Bøger og Dokumenter. Naar han formener, at noget af Direktørerne foretages, som kunde stride mod Bankens Oktroj og Reglement, skal han foranledige, at Repræsentanterne med ham derom deliberere. Han kan gøre Paaanke mod den tagne Beslutning og foranledige Kvæstionen paakendt ved Højesteret. Det forekommer mig, at den kongelige Bankkommissær herefter har saa meget Indseende, saa megen Kontrol og Tilsyn med Nationalbankens Virksomhed, at man maa kunne nøjes med én kongevalgt Direktør. Vil man endelig have en landbrugskyndig Direktør, kan man jo lade ham vælge af Repræsentanterne.

En anden Bestemmelse, som er aldeles urimelig og ikke findes i noget andet Lands Bankordning, er den i § 8 indførte Bestemmelse, at Finansministeren personlig eller ved en delegeret skal kunne deltage i Direktionens Forhandlinger om Forandring i Diskontoen og Rentesatserne og ved Afgørelse have Stemme lig med et Medlem af Direktionen. Jeg haaber ikke, at disse Bestemmelser fastholdes fra den højtærede Ministers Side — han har jo udtrykkeligt udtalt, at Landstinget staar frit. Dersom Bestemmelserne om de to kongevalgte Direktører og Finansministerens Deltagelse i Diskontoens og Rentesatsernes Fastsættelse fastholdes, vil jeg anbefale mine Meningsfæller at stemme imod Loven. Thi de af Nationalbanken valgte Direktører, hvad enten det bliver 1, 2 eller 3, ville da i alt for høj Grad være afhængige af den Regering, der er ved Roret, og saa bør en Statsbank foretrakkes.

Jeg nævnte før det uheldige i, at den nuværende Oktroj fuldstændig savner Bestemmelse om Nationalbankens fortsatte Virksomhed udover Juli 1908. Men heller ikke i det foreliggende Forslag findes der Bestemmelser om, hvad der skal foretages inden den 31. Juli 1938. Det er ret meningsløst, at man om 30 Aar skal befinde sig i samme tvivlsomme Stilling som nu, og der bør i Lovforslaget indsættes Bestemmelser, der fastslaa en bestemt Ordning for Fremtiden. Jeg skal blot antyde, at der f. Eks. i Lovforslaget bør indsættes en Bestemmelse om, at der i Aaret 1935 or Rigsdagen fremsættes Forslag til Lov om en Ordning af Statens Seddelvæsen, samt om, at dersom Rigsdagen vedtager et Lovforslag om Udstedelse af en ny Oktroj for Nationalbanken eller om en Forlængelse af den nugældende Oktroj, træder en saadan Lov ikke i Kraft, forinden Bankens Aktionærer paa en Aktionærforsam-

ling have vedtaget at fortsætte Bankens Virksomhed under de ny Forhold.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, som angaa det, der forekommer mig at være det væsentligste, der kan ønskes. Jeg haaber, at Sagen bliver henvist til et Udvalg og dér undergivet en nøje Prøvelse.

J. L. Hansen: Paa mine Meningsfællers og egne Vegne kan jeg fuldt ud slutte mig til det foreliggende Lovforslag og anbefale det til Vedtagelse.

Allerede ved Oktrojen af 1818 blev det fastsat, at det, det først og fremmest gjaldt om, var at skabe et sikkert Pengevæsen her i Landet. Det maatte være Hovedformaalet den Gang og maa ogsaa være det nu at faa en sund og solid Ordning af Seddeludstedelsen. Og det, tror jeg, vil opnaas paa det foreliggende Grundlag. Hvad Funderingen angaar, kan der naturligvis være delte Meninger; den er jo ordnet forskelligt i de forskellige Lande. Jeg vil dog efter alle de faldne Udtalelser tro, at man her har truffet det rette, naar man forlanger, at Halvdelen af Sedlerne til enhver Tid skal være funderet paa Guld, medens den anden Halvdel skal sikres ved andre Værdier i Forholdet 125 til 100. Jeg tror, det er en Fundering, man til enhver Tid kan være tjent med. Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten selv burde overtage Udstedelsen af Sedler og oprette en Statsbank, skal jeg ikke komme dybt ind paa, da noget saadant kun er ønsket fra en ganske enkelt Side. Det Grundlag, hvorpaa Banken hidtil har virket, har jo været udmærket godt, og det er at haabe, at det vil vedblive at være saaledes, naar ellers Forholdene tillade, at Udviklingen foregaar i den rette rolige Aand. I saa Henseende har det jo stor Betydning, at Banken faar en kyndig, sindig og dygtig Ledelse, saa at den kan vedblive at være et lysende Eksempel paa en Bank, og tillige som hidtil være den ledende Bank i Landet. Den største Forandring, som sker, er jo den, at Repræsentanterne ikke mere skulle supplere sig selv. Overalt, hvor man fra gammel Tid af har en lignende Ordning, søger man nu at komme bort fra den, idet den mangler Samfølelse med Nutiden. Naar der udtales Frygt for Følgerne af, at Repræsentanterne alle skulle vælges af Aktionærforsamlingen, maa man dog huske paa, at Aktionærerne i og for sig have samme Interesse i, at Banken ledes solidt og godt, som Staten. Fristelsen til at skaffe et højt Udbytte er